

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν διεύθυνσιν των.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ὅτε οἱ δύο ἱππῶται ἀφίκοντο εἰς τὴν ὄχθην τῶν καλὰμων, εἶδον τὴν Καικιλίαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην χαιρετῶσαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ρινομάκτρου καὶ νεύουσιν νὰ βαδίσωσι πρὸς τὸ ἔλος καὶ ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτήν.

Ἐπειράθησαν νὰ προχωρήσωσιν, ἀλλ' οἱ ἱπποὶ αὐτῶν ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στέρνου καὶ ἤρουντο νὰ προβῶσιν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐξηφανίσθη.

Περὶ τὸ μέσον τῆς χέρσου τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς ὑψοῦτο παμμέγιστος σειόμενος λίθος, βασταζόμενος ἐν ἰσορροπίᾳ ὑπὸ μελανῆς κορυφῆς βράχου ἐκ γρανίτου, ὑψηλὸς 15 πόδας.

Εἰς τὴν θέαν τῶν παραδόξων τούτων μνημείων τῆς ἰσχύος τῶν πρώτων κατοίκων τῆς βρεττανικῆς χερσονήσου, διανοεῖται τις τίς ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν ἔργων τούτων, ἅτινα ἀπῆτησαν ἐργασίαν ὀλοκλήρου λαοῦ.

Ὁ ἐκ γρανίτου ἐκεῖνος λίθος, ἄμορφον τεμάχιον βράχου ἀπιστεύτου βάρους, εὐρίσκεται ἐκεῖ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Οὐδ' ἡ λύσσα τῶν θυελλῶν, οὐδ' οἱ κεραυνοὶ καὶ οἱ μανιώδεις τοῦ Ὠκεανοῦ ἀνεμοὶ, οὐδ' ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἡδυνήθησαν νὰ καταρρίψωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βάρθρου του.

Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καλοῦσι τὸν λίθον αὐτὸν Μαγευμένην Πέτραν.

Εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκεται, τὸ ἐπίπεδον ἔδαφος ἀνυψοῦται ἐν εἴδει βουνοῦ, ἐνθα ἀφικνεῖται τις δι' εἰκοσιν ἀτραπῶν περιπεπλεγμένων καὶ ἀποτελούντων δαίδαλον γνωστὸν μόνον εἰς τὰς δορκάδας καὶ τὰς ἀλώπεκας τοῦ τόπου.

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν Καικιλίαν ἱππῶται εἶδει νὰ ἔχωσι τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, ἵνα διευθυνθῶσιν εἰς τὸν λαβύρινθον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ ξένος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Καὶ ἂν ἔτι διήρχοντο τὰ ὕγρα καὶ ἐλώδη ἔδάφη, πάλιν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσωσιν αὐτὴν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ ἀνευ ὁδηγοῦ.

Διὰ τοῦτο, ἅμα εἰσχωρήσασα εἰς τὰς ἀτραποὺς ἐκεῖνας ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐβράδυνε τὴν πορείαν τοῦ ἵππου της ἀφρίζοντος ἐξ ἰδρώτος.

Εἰς τοὺς πόδας τῆς Μαγευμένης Πέτρας ἀνὴρ ὠπλισμένος διὰ τυφεκίου ἐβάδιζεν ἔμφροντις παρατηρῶν τὴν ὄραν εἰς μέγα ἀργυροῦν ὠρολόγιον, ὅπερ ἔφερεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Θὰ ἤρχετο ἐκείνη ἄρά γε;

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀπέμασσε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου του ρέοντα ἰδρώτα.

Ἦτο ὁ Κορεντίνος Κερανδάλ.

Τί τὸν ἤθελεν ἡ Καικιλία; Τί θὰ τῷ ἔλεγεν;

Ἐμάντευσε ἄρά γε ὅτι τὴν ἡγάπα δι' ἀγρίου ἔρωτος;

Ὅχι! θὰ ἐδίσταζε νὰ ὀρίσῃ αὐτῷ συνέντευξιν εἰς μέρος τόσον ἐρημον, μακρὰν πάσης κατοικίας καὶ βοηθείας. Δὲν ἦτο δυνατὸν ἄλλως τε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Ἀδύνατον! Αὐτὴ, ἡ κομψὴ καὶ ἐν πολυτελείᾳ ἀνατραφεῖσα, ν' ἀγαπήσῃ αὐτόν, τὸν πτωχὸν καὶ ρακένδυτον τοῦτο ἦτο ὑπόθεσις ἀπαράδεκτης.

Καὶ ἐν τούτοις θὰ ἤρχετο ἐκεῖ μετὰ μίαν στιγμὴν καὶ θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του! Πῶς ἐσκέπτετο ἐμπιστευομένη ἄνθρωπον, ὅστις ἔδει νὰ μισθῇ αὐτὴν θανασίμῳ, διότι αὐτὴ ἦν τὸ μόνον ἐμπόδιον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πλούτου.

Ἰσως ὅμως μετανόει καλλίτερον σκεπτομένη καὶ δὲν ἤρχετο.

Ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ταύτῃ ἡ καρδία του ἀνεσκίρτησεν εἰς τὰ στήθη αὐτοῦ.

Ὅπως διέλθῃ τὸν καιρὸν καὶ οἶονεῖ ἀπατήσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ἀπεθαύμαζε κατὰ στιγμὰς τὸν πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσόμενον ἄπειρον ὀρίζοντα· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἔβλεπον καλῶς. Ἡ διάνοιά του ὅλη ἦν τῇ Καικιλίᾳ, ἣν μετ' ὀλίγον θὰ εἶχεν ἐκεῖ, εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ἀνήσυχος, μὴ γνωρίζων τί ν' ἀποφασίσῃ, ἐφοβεῖτο αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὸ ὄπλον του.

Ἐξηπλώθη εἶτα κατὰ γῆς καὶ ἐφῆρμωσε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν. Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἀκροώμενος τοῦ κρότου πετάλων ἵππου βαίνοντος ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν τῆς χέρσου.

Ὅτε ὁ κρότος κατέστη μαλλὸν εὐδιάκριτος ἀνηγέρθη, μετ' ὀλίγον δὲ εἶδε τὴν Καικιλίαν εὐχαρὶ, ζωηράν, ἐρχομένην πρὸς αὐτόν.

— Καλημέρα, Κορεντίνε, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ. Εἶσαι καλός, διότι ἦλθες. Ἐγὼ νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

Ὁ Κερανδάλ ἔτρεμε ὅλος παρὰ τὸν χαρὰν τῆς ἐκείνης. Ὁ ρωμαλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ ἔχων βίαια ἐνστικτὰ, ἠσθάνετο ἐαυτὸν μικρὸν καὶ δειλὸν ἐνώπιον τῆς ἀσθενοῦς ἐκείνης νεάνιδος, ἥτις ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτόν.

Ἐνστικτικῶς ἀφῆρεσε τὸν πτόν του καὶ ἐχαίρεισε τὴν Καικιλίαν.

— Σκεπάσου, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ δέως ἡ νεανίς.

Καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν εἶδε τὴν συγκίνησίν του.

Ὁ Κορεντίνος ἦν ὠχρός, σχεδὸν πελι-

δνός. Τὸ αἷμα ὅλον συνέρρεεν εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἐκπλήττεσαι, διότι με βλέπεις ἐδῶ, πλησίον σου, δὲν εἶν' ἀληθές; ὑπέλαβεν αὐτή.

— Ἀλήθεια, ἐψιθύρισε ὁ νεανίας.

Καὶ ἀναλαμβάνων τὸ θάρος του προσέθηκε :

— Δὲν φοβεῖσαι λοιπὸν νὰ εὐρεθῇς μόνη εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν;

— Νὰ φοβηθῶ; καὶ διατί; δὲν εἶσαι συγγενὴς μου καὶ ταχέως φίλος μου;

Ὁ Κορεντίνος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τυφεκῆς ἐκφράσεως τῆς νεάνιδος ἀπήντησε διὰ τινων συγκεχυμένων λέξεων. Αἰφνιδίᾳ μεταβολὴ ἐτελείτο ἐν αὐτῷ.

Καὶ αὐτὴ ἡ μορφή του μετεβλήθη. Ἡ σκληρὰ καὶ βάρβαρος ἔκφρασις ἐξηλείφθη αἰφνης ἀπ' αὐτοῦ. Καθίστατο ὠραῖος, ἀληθῶς ὠραῖος καὶ ὑπερήφανος.

— Σοὶ ὀφείλω μίαν ἐξηγήσιν, Κορεντίνε, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς. Θὰ σοὶ τὴν δώσω. Ἰδοὺ ἐγὼ εἰς ἡλικίαν νὰ σκεφθῶ κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις μου. Ἡ μήτηρ μου ἔχει διὰ σέ καὶ τοὺς ἰδικούς σου αἰσθήματα, ἅτινα δὲν συμμερίζομαι. Ἐγὼ εἰς τὸν μέγαλον ἐκεῖνον πύργον, τὸν οἰκοδομηθέντα ὑπὸ τῶν Κερανδάλ, ἀπὸ τῶν ὁποίων καταγόμεθα, διήλθον νεότητά ὀλιγοήμερον. Ἐλαβὰ τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ ἐν ἀνέσει. Εἴσθε πτωχοί, ἐξάδελφέ μου. Ἡδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἡμεθα ὡς σεῖς. Ἡ τύχη ἔθηκεν εἰς χεῖρας μας ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας. Ὁ Ἰβ, ὁ ἀδελφός σου, ἐργάζεται ὅλον ἐν. Ἐν τούτοις ἔχομεν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, Κορεντίνε. Θέλω νὰ σὰς ἀνυψώσω. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ με βοηθήσετε. Μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἦμαι ἐνήλικος. Μέχρι τοῦδε ὑπήκουσα, ἀλλ' ἤδη καθίσταμαι ἐλευθέρᾳ. Ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ σοὶ εἰπῶ. Μὲ ἐννοεῖς;

— Ναί. Τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησεν ὁ Κορεντίνος.

— Θὰ σκεφθῶμεν μαζύ. Θὰ βλεπώμεθα συχνά, ἂν θέλῃς. Σκέφθητι καὶ σύ θὰ σκεφθῶ καὶ ἐγώ. Θὰ προξενήσωμεν ἐκπληξιν εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, εἰς τὴν Ἀγνὴν. Ἀς τὸ κρατήσωμεν μυστικόν! Συμφωνεῖς;

— Θὰ ὑπακούσω.

— Λοιπὸν! Δός μοι τὴν χεῖρά σου, καὶ εἰπέ μοι ὅτι δὲν μνησικακεῖς ἐναντίον μου διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς μητρός μου. Ὅφειλόν νὰ τὴν σεβασθῶ, ἀλλ' ἔχε πεποιθῇσιν εἰς ἐμέ.

Ὁ Κορεντίνος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Καικιλίας καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Εἴσθε ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, δεσποινὶς Καικιλία, εἶπεν αὐτῇ. Συγχωρήσατέ με ὅτι σὰς παρεξήγησα!

— Καὶ τί ἐσκέπτεσο δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μειδιῶσα.

Ὁ Κορεντίνος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Τὸ καθαρὸν καὶ ὑπερήφανον βλέμμα τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ ἐτίτρωσκεν αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν.

— Θέλετε νὰ μάθετε τί ἐσκεπτόμεθα; Πρέπει νὰ με διατάξετε νὰ σὰς τὸ εἰπῶ.

Ἐσκεπτόμεθα, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, ὅτι εἴσθε τόσο ἀλαζών, ὅσον καὶ ὠραία, δεσποινίς, ὥστε νὰ δαμάσετε ἄγιον, ὠραία, ὥστε νὰ διαπραξῇ τις ἐγκλημα, διὰ νὰ σὰς ἴδῃ μίαν στιγμήν, ὠραία, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τις τὸν κόσμον καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὰ πάντα διὰ τὴν ἀγάπην σας. Ἐσκεπτόμεθα ὅτι μὰς ἐθεωρεῖτε ὡς οὐτιδανούς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς υποπόδιον τῶν μεγάλων κυρίων, οἱ ὅποιοι σὰς περικυκλοῦσιν, ὅπως ὁ κόμης δ' Ἀμβαρές, ὅπως ὁ ἀξιώματικὸς ἐκείνος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ στείλῃ φίλημα εἰς τὴν Ἀγνὴν, διότι ἐσκέφθη ὅτι μὲ μίαν χωρικὴν τὰ πάντα δύναται τις νὰ τολμήσῃ. Ἄς προσέξῃ! Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ θὰ τὸν κατασυντρίψωμεν ὡς σκώληκα. Τὸν μισῶ ἐξ ἐνστίκτου, ὀλιγώτερον τοῦ ἄλλου ἐν τούτοις.

— Διατί μισεῖς ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία.

— Δὲν εἰζεύρω ἢ μάλλον δὲν θέλω νὰ τὸ σκεφθῶ. Θὰ σὰς δυσαρεστήσω ἴσως, δεσποινίς Καικιλία, καὶ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ.

Τὸ πρόσωπόν του ἠρυθρίασεν αἰφνης καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν.

— Ἐσκεπτόμεθα ἀκόμη, προσέθηκεν, ὅτι θὰ εἴσθε ἐχθρὰ δι' ἡμᾶς, ἰδοὺ δὲ ὅτι ἤμεθα ἀδικοὶ πρὸς σὰς, ἀφοῦ μὰς θεωρεῖτε συγγενεῖς τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ἐστὲ λοιπὸν εὐλογημένη, δεσποινίς Καικιλία. Οἱ Κεραυνὸς δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη βοήθειας κανενός. Γνωρίζουσι νὰ ζῶσι διὰ τοῦ ὀλίγου, ὅπως οἱ στρατιῶται ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐπιθυμοῦσι μόνον νὰ τοῖς τείνωσι τὴν χεῖρα ὡς εἰς φίλους καὶ ἀφωσιωμένους μέχρι τελευταίας πνοῆς των. Μοὶ εἰτέινετε τὴν χεῖρά σας. Θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, τὸ δὲ φίλημα, τὸ ὅποιον ἄφησα ἐπ' αὐτῆς, θὰ μείνῃ εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου. Σχεδὸν σὰς ἐμίσουν.

— Καὶ τώρα; ἠρώτησε μειδιδῶσα ἡ Καικιλία.

— Σὰς ἀγαπῶ, σὰς λατρεύω.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἴσως καὶ οἱ δύο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ λαλῶν, εἴτα προσέθετο γεγυμνὰ τῇ φωνῇ: Προσέξατε καλά, Ρογήρε, αἱ νέαι δυναστεῖαι καταστρέφονται εὐκολώτερον ἢ αἱ παλαιαί, διότι ταύτας, ἐν ἐλλείψει ἑτι ἀγάπης, υποστηρίζει ἡ ἐξὶς τῆς ἀδρανεῖας, ὥστε δυσκόλως καταβάλλονται. Ἄλλ' αἱ νέαι, εἴτε διότι δὲν λαμβάνουσι

τὸν καιρὸν νὰ ριζοβολήσωσιν, εἴτε διότι οὐδέποτε ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ποθούντων αὐτάς, ἀντρέπονται εὐκολώτερον... Κάρολος ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας παρασκευάζει ἐκστρατεῖαν κατὰ τοῦ βασιλείου τούτου... Ἄς προσκληθῇ νὰ ἔλθῃ... ἃς υποστηρίχθῃ, ὅπως ἀλληλοφραγῶσιν μετὰ τοῦ Μαμφρέδου... Ἄς ἐνεργήσωμεν νὰ τὸν νικήσῃ ἀφοῦ δὲ τὸν καταβάλῃ, ἃς ἐπιπέσωμεν κατὰ τοῦ κόμητος, ἐξησθενημένου ἐξ αὐτῆς τῆς νίκης του.

— Λοιπὸν;... εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Λοιπὸν... ἃς ἀποσταλῇ πιστὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὸν Κάρολον, νὰ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ ὅσα εἶπον ἄχρι τοῦδε... Ἰδοὺ συστατικαὶ ἐπιστολαί, υπογεγραμμέναι ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων βαρόνων τοῦ βασιλείου... Πιστεύω ὅτι ὁ Κάρολος ἀπῆλθεν ἤδη εἰς Μομφερράτον... Ἄν ὁ ἀπεσταλμένος ἡμῶν σπεύσῃ, δύναται νὰ τὸν συναντήσῃ ἐν Λομβαρδίᾳ. Ἄν δὲ συναντήσῃ ἀπόπασμά τι Γιβελλίνων, ἰδοὺ ἐπιστολαὶ διὰ τὸν Βουόζον τῆς Δοάρας, ὅστις θὰ ἀφίσῃ αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν δίοδον... Ἡ ἀποστολὴ αὕτη ὅμως εἶναι λίαν ἀκροσφαλής. Ἐκ δὲ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ἀπεσταλμένου ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ χιλιάδων πιστῶν ὑπηρετῶν σας.

— Οὐδεὶς βεβαίως θὰ εἴπῃ ὅτι, ἐνῶ ἄλλοι διακινδυνεύουν χάριν ἐμοῦ, ἐγὼ φεύγω τοὺς κόπους... Δότε μοι αὐτάς τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὰς φέρω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον...

— Εἰς τὸν Κάρολον τῆς Ἀνδεγαυίας;... σεῖς ὁ ἴδιος... ἀσθενής, ὡς εἴσθε;

— Δὲν πειράζει... Δότε μοι αὐτάς... Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ;

— Ἐνομίσαμεν καλὸν οὐδὲν νὰ εἰπωμεν... θὰ ἦσθε πολυτιμώτατος ὁμηρος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος.

— Ἐχει καλῶς... Ἀλλὰ σεῖς ποῖος εἴσθε;

— Ἐγὼ;

— Σεῖς; Ἐμπιστοσύνην ἀντὶ ἐμπιστοσύνης.

— Πρίγκηψ, τί ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθετε ποῖος εἰμαι ἐγὼ;

— Ἀκούσατε... Πληθος περιστάσεων μὲ παρασύρει εἰς πράξιν, τὴν ὁποῖαν πάντοτε ἀπηχθάνομην. Ἴσως ἡδυνάμην νὰ ἀντιστῶ... δὲν θέλω νὰ τὸ πράξω... ἐμπιστευομαι εἰς σὰς... ἐγκαταλείπομαι ὅλως εἰς τὰς χεῖρας σας καὶ τοῦτο, ὅχι διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦσθε προδόται, ἀλλὰ διότι, καὶ ἂν ἡ προδοσία σας μοὶ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, ἐγὼ ἐπιθυμῶ αὐτόν. Τοῦτο δὲ σὰς λέγω, ὅπως σὰς ἀποδειξῶ ὅτι, ὅπουδήποτε καὶ ἂν με ὠθήσητε, οὐδέποτε θὰ εἰπῶ τι κατ' ὕμῶν, διότι οὐδὲν κακὸν δύνασθε νὰ μοῦ κάμετε... Σὰς ζητῶ δὲ μίαν μόνον ἐνδειξὴν ἐμπιστοσύνης... καὶ μὲ ἐρωτᾶτε τί με ἐνδιαφέρει νὰ σὰς γνωρίσω;... οὐδὲν βεβαίως... ἀλλὰ σεῖς διατί κρύπτεσθε;

— Ἄν ἐξηρτάτο ἀπ' ἐμοῦ, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχον ἀποκαλύψῃ πρὸς ὑμᾶς τὸ ὄνομα μου. Ἄλλ' εἰμεθα πολλοὶ συνδεδεμένοι δι'

ὄρκου νὰ μὴ φανερωθῶμεν εἰς ψυχὴν ζῶσαν· βλέπετε δὲ ὅτι, ἀνευ τῆς συναινέσεως τῶν ἄλλων... δὲν δύναμαι... ἡ ἀσφαλεία των...

— Καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποσφραγίσω τὰς ἐπιστολάς καὶ νὰ τὰς ἀναγνώσω;

— Δὲν θὰ τὸ πράξετε... καὶ ἔπειτα...

— Δὲν θὰ εὐρὼ τὸ ὄνομα σας... σὰς ἐννοῶ... ἔστω... Διατάξατε νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν ἐξω... ἔχω ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω δροσερὸν ἀέρα.

— Ποῦ θὰ συναντηθῶμεν;

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας προσεκάλεσε τὸν στρατιώτην Ροβέρτον, ὅπως φέρῃ τὸν Ρογήρον ἐξω μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων, ἃς μετεχειρίσθη ὅπως τὸν εἰσαγάγῃ.

Μόλις δ' ὁ νέος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ὁ Τσέρρας ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν κόμητα τῆς Καζέρτας, ὅστις ἔμενε βεβουθισμένος εἰς ἀλγεῖνας σκέψεις καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Τί σκέπτεσθε, αὐθέντα;

— Σκέπτομαι πόσον θὰ τὸν ἠγάπων, ἂν ἦτο υἱός μου.

— Εἶναι ἀναμφιβόλως εὐγενέστατος νέος. Ἐνθυμίζει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς νεότητος τοῦ Μαμφρέδου...

— Δυστυχῶς ὁμοιάζει, καὶ παραπολὺ μάλιστα μετὰ τὸν Μαμφρέδην... ἐκράυγασεν ὁ Καζέρτας, καὶ ἐγερθεὶς ὀρμητικῶς ἔρριψε μακρὰν τὴν ἑδραν τοῦ καὶ ἐξελθὼν ἐγένετο ἀφαντος.

— Ἀ! εἶπε, μειδιδῶν ἀγρίως ἐν τῇ ἀγαλλιάσει αὐτοῦ, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας... τὸν ἠγγίξα εἰς τὴν πληγὴν...

Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε παρατηρῶν τὸ μέρος, ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ κόμης τῆς Καζέρτας, προσέθετο:

— Ἀνόντε!... δὲν εἰμαι γεννημένος διὰ νὰ ὑποφέρω... ἂν τὰ σκεδῇ σου, καίτοι ἀσύνετα, ὠφελοῦν τὰ ἰδικά μου, σὲ βοηθῶ ἄλλως, μίαν ἡμέραν, ζητῶ γονυπετῆς συγώρησιν καὶ σὲ θέτω ὑπὸ τὴν προστασίαν μίαν ἀγχόνης, ἐνῶ ἐγὼ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θρόνου.

Καὶ ρίψας κατὰ γῆς τὸ ὕψασμα, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του, ἐξῆλθεν ἐκ θύρας ἀντιθέτου ἐκείνης, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐξέλθῃ ὁ Καζέρτας.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρογήρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου, ἐβαδίζεν ἔχων δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐνόμιζεν ὅτι διέτρεχεν ὁδὸν διαφορὸν τῆς προηγουμένης, καὶ δὲν ἠπατάτο...

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὁ Ροβέρτος ἔλυσεν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ὁ νέος μετὰ μεγίστης χαρᾶς εἶδε τὸν ἵππον του δεδεμένον εἰς τινὰ θύραν κατὰ τὸ ἡμισυ ἠρειπωμένην.

Αὕτη δ' ὑπῆρξεν ἡ μόνη χαρὰ του, κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην νύκτα. Ὅθεν ἔδραμεν εἰς τὸν ἵππον καὶ θωπεύων αὐτὸν ἔλεγεν:

— Ἀλλάχ... Ἀλλάχ... δὲν ἐγκατέλιπες λοιπὸν τὸν κύριόν σου;... Ἐτοιμάζομαι νὰ περιπλανηθῶ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Θέλεις νὰ ἦσαι ὁ σύντροφός μου καὶ